

8. CO TO JE MORÁLNÍ SVĚDOMÍ?

Říká se: každý má jednat podle svědomí... děláš, co si myslíš, že by bylo lepší... následuješ své svědomí...

To je pravdivé. Ale často se zapomínáme zeptat: Jaké je morální svědomí? Jaké rysy má mít svědomí? Jak se formuje svědomí? Na tyto a další otázky si dává za cíl odpovědět tento list, ve kterém, když se mluví o svědomí, tak se myslí vždycky svědomí morální.

Vyjděme především z toho, že se zeptáme:

CO JE TO MORÁLNÍ SVĚDOMÍ?

- Svědomí přítomné v nitru osoby je:
 - úsudek rozumu, jehož prostřednictvím lidská osoba rozpoznává mravní kvalitu konkrétního činu, který se chystá vykonat, nebo ho vykonává anebo ho vykonala (KKC, 1778). Bez užívání rozumu neexistuje svědomí;
 - přirozené vnímání základních mravních principů, jejich použití ve zvláštních okolnostech a konečný úsudek o tom, co se má dělat nebo co se udělalo;
 - nejtajnější střed a svatyně člověka; v ní je sám s Bohem, jehož hlas mu zaznívá v nitru (Gaudium et spes 16);
 - svatyně člověka, která rozhoduje o činech člověka.
- Svědomí nicméně není:
 - bezprostřední cítění, které je naopak tolikrát plodem zvláštního stavu duše nebo nátlaku z vnějšku, například prostředků společenské komunikace nebo názoru většiny;

- spojené s instinktem ani s relativistickým subjektivismem, který vede k tomu, že se tvrdí, že nad svědomím už není žádná vyšší instance,
- samotným pramenem pravdy a hodnot,
- nějaké absolutno položené nad pravdu a omyl, nad dobro a zlo,
- jednání podle vlastní osobní interpretace nebo nálady, aniž by za to komukoliv odpovídalo.

JAKÝ JE ÚKOL SVĚDOMÍ?

- Ono dovoluje:
 - vnímat zásady (principy) mravnosti;
 - aplikovat je na skutečné události a okolnosti, prostřednictvím praktického rozlišování motivací a dober;
 - konat dobro a vyhýbat se zlu;
 - vyjádřit soud (úsudek) o mravní kvalitě konkrétních činů, které se mají vykonat nebo jsou již vykonány;
 - dovoluje vzít na sebe odpovědnost za vykonané skutky. Dopustí-li se člověk zla, správný úsudek svědomí může v něm zůstat svědkem všeobecné pravdivosti dobra a zároveň špatnosti jeho jednotlivé volby. Výrok soudu svědomí zůstává zárukou naděje a milosrdenství. Tím, že svědomí potvrzuje spáchanou vinu, vyzývá k prosbě o odpuštění, k dobru, které je třeba ještě vykonat, a ke ctnosti, kterou je třeba neustále s Boží milostí pěstovat: „Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním

naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí“ (1 Jan 3,19-20). (KKC,1781).

- Svědomí má tudíž trojí úkol:
 - deduktivní: poznává, rozpoznává a aplikuje morální normy na různé situace a volby;
 - imperativní (přikazující): rozhoduje morální chování osoby ve světle mravního zákona, vnitřního hlasu Ducha, nauky Krista, předávané jistým a spolehlivým způsobem ze strany pastýřů, kteří byli předem vybraní samotným Kristem;
 - tvořivý (kreativní): přizpůsobuje strategie, plánuje řešení, rozlišuje zbarvení a způsoby v konání dobra
 - dosvědčuje svrchovanost pravdy ve vztahu k nejvyššímu Dobru, jehož přitažlivost lidská osoba vnímá a jehož příkazy přijímá. Naslouchá-li moudrý člověk mravnímu svědomí, může slyšet mluvit Boha (KKC, 1777)

JAKÁ JE NEZBYTNÁ PODMÍNKA, ABYCHOM SLYŠELI HLAS SVĚDOMÍ?

„Pro každého je důležité být dostatečně usebraný, aby slyšel hlas svého svědomí a řídil se jím. Takové úsilí o usebranost je více než kdy jindy nezbytné proto, že život nás často uvádí do takového stavu, který nám brání v jakékoliv úvaze, zpytování nebo pohroužení se do sebe.“

(KKC, 1779): „Vrať se do svého svědomí, ptej se ho ... Bratři, ponořte se do sebe a upřete pohled ve všem, co děláte, na svědka, na Boha“ (svatý Augustin, *In epistulam Johannis ad Parthos tractatus*, 8, 9: PL 35,2041).

JAKÉ MUSÍ BÝT SVĚDOMÍ?

Musí být:

- pravé
- jisté
- správné
- svobodné
- formované

KDY JE SVĚDOMÍ PRAVÉ?

- Svědomí je pravé neboli pravdivé, když je založené na pravdě. Svědomí je skutečně úkonem rozumu, směřujícího k pravdě věcí. Mravní svědomí, aby bylo schopné vést správně lidské chování, se musí především zakládat na podkladu pravdy, to je, že musí být osvětleno, aby rozpoznávalo pravou hodnotu činů a trvanlivost kritérií hodnocení tak, aby umělo rozlišovat dobro od zla i tam, kde by tomu společenské prostředí a kulturní pluralismus a nadřazené zájmy nenapomáhaly (Benedikt XVI, Promluva, 24-2-07).
- Člověk má skutečně ve svém srdci zákon vepsaný Bohem: „v poslušnosti vůči němu spočívá jeho důstojnost a podle něho bude souzen. (Srov. Řím 2,14-16.) [...]. Prostřednictvím svědomí si podivuhodným způsobem uvědomuje zákon, který splňuje milováním Boha a bližního. (11/Srov. Mt 22,37-40; Gal 5,14.)“ (II.vatikánský koncil, *Gaudium et spes*, 16).
- Je potřeba proto hlásat, bránit a podporovat možnost rozumu:
 - poznat pravdu: dnes se i přímo nedůvěřuje ve schopnost rozumu vnímat pravdu. Děje se to, že omezení svědomí na subjektivní jistotu vede zároveň ke zřeknutí se pravdy;

- nevykládat (neinterpretovat) takovou pravdu jako „zdá se“ nebo „líbí se každému“: svědomí je protijedem, ba výmluvou pro subjektivismus, podle kterého to, co si člověk myslí, je kritériem a zdrojem pravdy, a relativismus, podle kterého neexistuje pravda, ale je množství pravd;
- uznat zář pravdy, její přesažnost (transcendenci) vůči naší stvořené inteligenci, a následně naši povinnost otevřít se jí, přijmout ji ne jako vlastní vynález, ale jako dar, který přichází od Boha.

PROČ JE DŮLEŽITÉ, ABY SVĚDOMÍ BYLO JISTÉ?

Protože osoba musí vždy jednat na morálním poli s veškerou jistotou, aby byla plně odpovědná za své činy. Osoba, když rozhoduje, musí to dělat s jistým svědomím, to znamená, že svědomí musí být spolehlivé, musí udělat vlastní mravní úsudek s jistotou, nesmí být v pochybnosti, to znamená nevědět, co je správné dělat. V takovém případě se musí nejprve informovat u důvěryhodných a kompetentních osob tak, aby se odstranila jakákoliv pochybnost a osoba mohla jednat se získanou jistotou.

CO TO ZNAMENÁ, ŽE SVĚDOMÍ MUSÍ BÝT SPRÁVNÉ?

Znamená to, že svědomí musí být „ve shodě s tím, co je správné a dobré podle rozumu a Božího zákona“ (Kompendium KKC, 373). Je to sama důstojnost lidské osoby, která zahrnuje a vyžaduje takovou správnost. Správné svědomí je tedy určeno k tomu, aby sledovalo pravdu bez protirečení, bez zrady a kompromisů.

MŮŽE TAKÉ SVĚDOMÍ UČINIT MYLNÝ ÚSUDEK?

- Svědomí nemá vždycky pravdu, není neomylné: kdyby tomu tak nebylo, nebyla by žádná jediná pravda, protože mnohokrát si úsudky svědomí protirečí mezi různými osobami a také u téže osoby. Existovalo by tolik pravd, kolik je svědomí; byla by pouze pravda jednotlivé osoby a tudíž tolik pravd, kolik je osob.
- Svědomí může učinit mylný úsudek, což se děje, když se jeho úsudek vzdálí od rozumu a Božího zákona. „Osoba musí vždy poslouchat jistý úsudek svého svědomí, ale může udělat také mylné závěry z příčin, jež nejsou vždy zbaveny osobní viny. Nelze však přičítat osobě zlo spáchané z nedobrovolné nebo nepřekonatelné neznalosti, i když zůstává objektivně zlem. Je tedy nutné vynasnažit se zbavit mravní svědomí jeho omylů.“ (Kompendium KKC, 376)
- Mylné svědomí nicméně neztrácí svou důstojnost.

KDY JE NEVĚDOMOST ZAVINĚNA?

- Když se člověk nestará o to, aby hledal pravdu a dobro, a když se svědomí stává téměř slepé následkem zvykového hříchu neboli neřesti (Gaudium et spes, 16). V takových případech má osoba vinu za zlo, které páchá.
- Na počátku zcestného úsudku v morálním chování může být neznalost Krista a jeho evangelia, špatné příklady dané ostatními, otroctví vášní, nárok na špatně

chápanou autonomii svědomí, odmítání autority církve a jejího učení, chybění obrácení a lásky (KKC, 1792).

KDY JE NEVĚDOMOST NEDOBROVOLNÁ, NEPŘEKONATELNÁ, A TUDIŽ NEZAVI-NĚNÁ?

- Když nevědomost není přičitatelná odpovědnosti osoby. A přece v tomto případě, i když osoba není subjektivně odpovědná za zlo, které udělala, přece vykonané zlo zůstává zlem, objektivním zlořádem: kvůli skutečnosti, že slepí nevidí slunce, se nemůže vyvodit, že ono neexistuje.
- Odtud odpovědnost osoby za to,
 - aby byla informovaná o takovém zlu,
 - aby napravila své mravní svědomí od svých omylů,
 - aby napravila, nakolik je to možné, škody způsobené vykonaným zlem.

JE VŽDY OSPRAVEDLNĚNO MYLNÉ SVĚDOMÍ?

- Mylné svědomí nemůže být ospravedlněno, pokud bytí v omylu je zapříčiněno zaviněnou nevědomostí nebo zatemněním jeho svědomí.
- Nevědomost nesmí být považována za pohodlné řešení, za výhodu: to by bylo, jako bychom řekli, že neznalost je lepší než znalost.
- To, že už se nevidí viny, oněmění hlasu svědomí v početných okruzích života, je velmi nebezpečnou duchovní nemocí viny, kterou je někdo ještě schopen rozpoznat a uznat jako takovou. Kdo není schopen uznat, že zabití je hříchem, propadl se hlouběji než ten, kdo je schopen ještě přiznat zlobu vlastního chování,

protože ten kdo není schopen ani uznat, že zabití je hříchem, vzdálil se více od pravdy a obrácení (Kardinál Joseph Ratzinger, *Chvála svědomí*, konference z 16. března 1991).

- V jednom biblickém žalmu je obsaženo toto tvrzení, které je vždy hodné uvážení: „Kdo si všimne vlastních omylů? Osvobod mne od vin, které nevidím!“ (Žalm 19,13).
- Může se tudíž stát, že vina se nenachází v úkonu této chvíle, ne v přítomném úsudku mého svědomí, ale že se nachází jinde, více v hloubce: a to je v onom zanedbání, v uzavření, které jsem uskutečnil, i když stupňovitě, směrem k pravdě.

KDY JE SVĚDOMÍ SVOBODNÉ?

- Člověk má právo jednat v plné svobodě podle svého svědomí. Tato svoboda znamená, že:
 - nemůže být nucen jednat proti svému svědomí (viz Řím 14,23)¹: „Ve všem, co (člověk) říká a dělá, povinnost řídit se věrně tím, o čem ví, že je spravedlivé a správné“ (KKC, 1778)
 - ani mu nemůže být zabráněno jednat podle vlastního svědomí; zvláště na náboženském poli
- Nicméně existuje omezení takové svobody. Musíme následovat vlastní svědomí:
 - aniž bychom šli proti obecnému dobru,
 - při respektování oněch hodnot, které nejsou obchodovatelné, právě proto, že odpovídají objektivním pravdám, všeobecným a stejným pro všechny.

¹ Ten však, kdo pochybuje, byl by odsouzen, kdyby jedl, neboť by to nebylo z víry. A cokoli není z víry, je hřích.

KTERÉ NORMY MÁ VŽDY SVĚDOMÍ NÁSLEDOVAT?

Jsou to tři nejjobecnější normy:

1. Nikdy není dovoleno dělat zlo, aby se z toho odvodilo dobro;
2. Takzvané „zlaté pravidlo“ : „Všechno, co chcete, aby lidé činili vám, to činite i vy jim“ (Mt 7,12).;
3. Láska vždycky prochází skrze respektování bližního a jeho svědomí, i když to neznamená přijímat jako dobro to, co je objektivně zlem. (Kompendium KKC, 375)

KDY JE SVĚDOMÍ DOBŘE ZFORMOVANÉ?

- Svědomí je dobře formované, když je jisté, správné a pravdivé, to znamená „formuluje svoje úsudky podle rozumu, ve shodě s pravým dobrem, které chce moudrost Stvořitele“ (KKC, 1783).
- Čím více je svědomí informované a formované, tím více je svobodnější.
- Svědomí, jako zřídlo vody, může také být znečištěné, zcestné, smilné. Ale v takovém případě se mu může pomoci, aby bylo očištěno, aby našlo svou správnou cestu, skrze patřičnou informaci a formaci, ale vždy při úctě k jeho svobodě a důstojnosti.
- Dobře formované svědomí vykonává autenticky moudré rozlišování, svobodné a odpovědné volby. Zúžení svědomí na subjektivní, ale ne svobodnou jistotu, zotročuje, činí nás zcela závislým na osobní choutce, na převažujícím mínění.

JE NUTNÉ FORMOVAT SVĚDOMÍ?

Formování a vychovávání svědomí je „nezbytné pro lidské bytosti vystavené

negativním vlivům a pokoušené hříchem k tomu, aby místo jisté nauky dali přednost svému vlastnímu úsudku, a tak aby jistou nauku odmítli (...). Člověk se někdy nachází tvář v tvář situacím, kdy je morální úsudek nejistý a rozhodnutí je těžké. Musí vždycky hledat to, co je správné a dobré a rozlišovat Boží vůli vyjádřenou v Božím zákoně (KKC, 1783, 1787). Výchova pomáhá svědomí, aby se vytrýbilo či zaostřilo, byť i postupně, jako nástroj s vysokou přesností. Výchova musí sloužit především k tomu, aby vedla svědomí k poznání, přijetí a následování pravdy: neupadejme do omylu, že si budeme myslet, že když zůstaneme daleko od pravdy, tak to bude pro nás lepší než pravda. Téměř jako kdyby být v temnotách bylo lepší než být ve světle!

JAK DLOUHO TRVÁ FORMACE SVĚDOMÍ?

- Výchova svědomí je úkolem na celý život. Už od prvních roků otevírá dítěti poznání a praktikování vnitřního zákona, rozpoznávaného z mravního svědomí. Opatrná výchova učí ctnosti; chrání před strachem nebo uzdravuje ze strachu, egoismu, pýchy, z pocitů viny, z hnutí úslužnosti, které se rodí ze slabosti a z lidských omylů. Výchova svědomí zajišťuje svobodu a plodí pokoj v srdci (KKC, 1784).
- Je třeba znovu vychovávat k touze po poznání autentické pravdy, k obraně vlastní svobody volby vůči masovému chování a lichotkám propagandy, abychom živilí vášeň po morální kráse a jasnosti svědomí. Toto je delikátní úkol rodičů a vychovatelů, kteří jim stojí po boku; a je to úkolem křesťanského společenství vůči jeho věřícím. Co se týká křesťanského svědomí, jeho růst a živění se nemůže

spokojit s prchavým kontaktem se základními pravdami víry v dětství, ale je potřeba stálá formace, která by doprovázela různé etapy života a otevírala mysl a srdce, aby byly přijaty základní povinnosti, na kterých spočívá existence jak jednotlivce, tak společenství (Benedikt XVI., Promluva 24-02-07).

- Ať se nezapomene na to, co napsal svatý Augustin: „Stvořil jsi nás pro Sebe, ó Pane, a naše srdce je neklidné, dokud nespočine v Tobě“ (Vyznání, I, 1).

JAK SE FORMUJE MORÁLNÍ SVĚDOMÍ, ABY BYLO SPRÁVNÉ A PRAVDIVÉ?

- „Správné, pravdivé morální svědomí se formuje výchovou, připodobňováním se Božímu slovu a nauce církve. Výchova je podporována dary Ducha Svatého a pomáhají jí rady moudrých osob. Dále mravní formaci velmi prospívají modlitba a zpytování svědomí“ (Kompendium KKC, 374).
- Důležité je také vykládat (interpretovat) údaje, zkušenosti a znamení časů skrze ctnost opatrnosti, která disponuje praktický rozum, aby rozlišoval za každé okolnosti naše opravdové dobro, abychom zvolili patřičné prostředky pro jeho naplnění (KKC, 1806)
- Takovým způsobem obezřetný člověk skrze své svědomí:
 - slyší hlas Boha, který k němu mluví,
 - vnímá a rozpoznává příkazy Božího zákona,
 - aplikuje mravní principy na zvláštní případy, aniž by se mýlil a překonává pochybnosti o dobru, které má

vykonat a o zlu, kterému se má vyhnout.

- Nechat osvětit vlastní svědomí křesťanskou vírou dovoluje,
- abychom poznali pravdu a žili vlastní život v autentickém a plném štěstí: víra vskutku není zátěž, těžký náklad, skutečnost, která působí smutek, uložení mravních požadavků. Ta cesta, která vede k pravdě, a k dobru, není cestou pohodlnou, ale je to cesta vysoká a příkrá... na takové cestě ale nejsme sami: Kristus je s námi, dává nám svého Ducha, který je Duchem pravdy a štěstí;
- abychom překonali subjektivismus a relativismus: „Nemůže se ztotožňovat svědomí člověka se sebevědomím, se subjektivní jistotou o sobě a o vlastním morálním chování. Toto sebevědomí může být z jedné strany pouhý odraz společenského prostředí a názorů tam rozšířených, z druhé strany může vyplývat z chybění sebekritiky, z neschopnosti naslouchat hlubiny vlastního ducha“ (kardinál Joseph Ratzinger, Chvála svědomí, konference z 16. března 1991).
- V tomto směru je důležitý význam magisteria tedy učitelského úřadu církve.

JAKÁ JE ÚLOHA UČITELSKÉHO ÚŘADU CÍRKVE PŘI FORMOVÁNÍ SVĚDOMÍ?

- Řekl jsem, že úsudek vlastního svědomí musí být osvícen pravdou. K takovému cíli zvláště v nových problémech, které se ukazují v neověřených pojmenováních, je velkou pomocí pro formaci jistého, pravdivého a správného svědomí obrátit se na učitelský úřad.

- Učitelství úřad církve vskutku není:
 - překážkou, ale pomůckou, která je Kristem dána všem lidem dobré vůle při hledání, nalézání a přijímání pravdy: toto existuje, aby morální svědomí dosáhlo s jistotou pravdu a v ní setrvalo;
 - jakýmkoliv vnějším pramenem morálního myšlení, se kterým individuální svědomí musí přijít do kontaktu: ten informuje svědomí prakticky jako duše informuje tělo;
 - nějakou skutečností, která omezuje, ohrožuje nebo přímo popírá svobodu osobního svědomí, ale spíše je pomocí k osvícení svědomí.
- Nemůžeme zapomenout, že učitelství úřad církve (a to je papež ve spojení s biskupy) byl chtěný samotným Kristem, který mu svěřil poslání, aby sloužil Božím slovem. „Tento učitelství úřad však není nad Božím slovem, ale slouží mu tak, že učí jen to, co bylo předáno, neboť z Božího příkazu a za pomoci Ducha Svatého Boží slovo zbožně slyší, svědomitě střeží a věrně vykládá a z tohoto jediného pokladu víry čerpá všechno, co předkládá k věření jako zjevení od Boha“ (II. vatikánský koncil, Dei Verbum, 10).
Věřící, kteří si připomínají Kristova slova apoštolům: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne“ (Lk 10,16), ochotně přijímají učení a pokyny, které jim pastýři různými způsoby předkládají (KKC, 87).
- Učitelství úřad se tudíž snaží pomoci svědomím, aby dosáhla spolehlivějšího zprostředkování a užití mravní pravdy: Je to vždy objektivní mravní pravda, která má mít primát a jenom tato může být neomylně pravá.

JAKÁ JE ÚLOHA DUCHA SVATÉHO VE FORMACI SVĚDOMÍ?

Svědomí je jako prostor obývaný Duchem Svatým, který nás osvobozuje ne z vnějšku, ale v hloubi srdce, připodobňuje nás Kristu, abychom volili a jednali jako On. Duch Svatý nám byl darován ve křtu Bohem Otcem skrze Krista ukřižovaného a vzkříšeného, „... až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ (Ef 4,13).

CO JE TO VÝHRADA SVĚDOMÍ?

- Občan není vázán ve svědomí plnit ty předpisy veřejné moci (autority), když tyto příkazy jsou v protikladu vůči mravnímu řádu, vůči základním právům osob a nauce evangelia. Odmítnutí poslušnosti civilním autoritám, když jejich požadavky jsou v rozporu se správným svědomím, nachází své ospravedlnění v rozlišování mezi službou Bohu a službou politickému společenství. „...Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu“ (Mt 22,21). „Je potřeba více poslouchat Boha než lidi“ (Skutky 5,29) (KKC, 2242).
- Je potřeba podporovat a odvážně se zastat výhradám svědomí, protože stále více se ve společnosti šíří zákony v rozporu s principy a hodnotami, s kterými nelze obchodovat, jako:
 - úcta a ochrana lidského života od početí až do přirozené smrti;
 - rodina založená na manželství mezi mužem a ženou,
 - svoboda výchovy dětí a prosazování obecného dobra ve všech jeho

- formách (Benedikt XVI., Sacramentum caritatis, 83).
- Stát musí uznat ve svém zákonodárství právo na výhradu ve svědomí, aby ji občan mohl použít kdykoliv to má za příhodné, zvláště na morálním poli v oblasti medicíny. Bohužel existuje v dnešním kontextu paradox, podle kterého ideologicky tolerantní společnost (v současném smyslu tohoto termínu) není ale často připravená tolerovat výhradu svědomí, protože taková společnost nepřipouští, že by:
 - mohl být někdo, kdo by nějakým způsobem mohl unikat její kontrole, dodržování jejích zákonů nebo kdo by se postavil proti jejímu ideologickému nebo sociálnímu totalitarismu;
 - mohly být základní hodnoty, které by převyšovaly civilní zákony, přičemž by v takovém případě už neměly absolutní hodnotu zavazující všechny občany.
 - Výhrada svědomí, pokud je doprovázená pravou láskou ke každé osobě:
 - je příkladným jednáním, které má odvahu být v souladu s pravdou;
 - není útekem od odpovědnosti, ale naopak přijetím svědectví;
 - napadá velmi složitou a širokou kazuistiku. Stačilo by také pomyslet pouze na kategorii lékařů, dnes zaměstnanců na širokém poli lidského života (potrat, eutanazie, abortivní pilulky, užívání embryí při výzkumu),
 - konečně je motivem (nezadatelné právo – povinnost člověka), abychom se neparticipovali na činech, které hluboce odporují důstojnosti osoby člověka;
 - je výrazem a uskutečněním legitimního práva na svobodu, které má každá osoba a z moci kterého může a musí odmítnout vykonat čin, který protirečí nebo porušuje mravní a nebo náboženské zásady – které mu předkládá jeho svědomí.

NB: Pro prohloubení se ve věci, čtěte následující papežské dokumenty:

- KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE (KKC) č. 1776-1802
- KOMPENDIUM KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE č. 372-376

Poznámka – Citace z Katechismu katolické církve nebo Kompendia odpovídají v některých případech italskému vydání. Katecheze je zpracována podle předlohy vypracované Mons. Raffaello Martinelli (http://www.sancarlo.pcn.net/argomenti_nuovo/pagina0.html)
 Katecheze naleznete: <http://spolotcepia.signalv.cz/>